

[Fugisang.]

formand, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, sig til regeringen gennem den højtærede statsminister, og han opfordrede i denne henvendelse regeringen til at lade Danmarks delegation ved De Forenede Nationer modsætte sig alt, hvad der kan føre til en yderligere skærpselse af situationen eller til en udvidelse af de krigeriske begivenheder i Østasien, men derimod understøtte enhver bestræbelse for at hidføre en fredelig løsning af Koreakonflikten.

Han opfordrede endvidere regeringen til på Danmarks vegne at tilkendegive, at den ikke vil godkende anvendelse af atombomben, og at den tager afstand fra enhver aktiv overvejelse af noget sådant.

Det henstilledes fremdeles til regeringen, at den forstærker sit arbejde for, at Kina kan blive repræsenteret i sikkerhedsrådet og De Forenede Nationers øvrige organer.

Endelig opfordredes regeringen til, enten ved direkte henvendelse eller gennem De Forenede Nationer, at arbejde på at få de fem stormagter til at mødes til forhandling med det formål at nå til international afspænding og til begrænsning af rustningerne.

På disse spørgsmål og opfordringer har den højtærede statsminister forsåvidt givet et delvis positivt svar i en udtalelse, som den højtærede statsminister nogle dage før kom med til Reuters korrespondent.

På henstillingen om at arbejde for, at Kina kan blive repræsenteret i sikkerhedsrådet, svarede den højtærede statsminister:

„Danmark har anerkendt den kinesiske centralregering i Peking og genoptaget den diplomatiske forbindelse. Det er ingen hemmelighed, at den danske regering mener, at det er regeringen i Peking, der burde repræsentere Kina i Lake Success.“

Og den højtærede statsminister understregede, at Danmark har gjort en aktiv indsats i dette øjemed.

Også spørgsmålet om at arbejde for en bilæggelse af stridighederne i Østen kom den højtærede statsminister ind på, idet han svarede, at

„hvis Kinas aktion kun er af defensiv karakter, burde det ikke være umuligt at finde en løsning, forudsat at viljen til samarbejde findes. De Forenede Nationer nærer intet ønske om at føre krig mod Kina og er rede til at give den kinesiske regering alle rimelige garantier“.

Omtrent på lignende måde udtalte den højtærede udenrigsminister sig i sit svar her i går. Men det er jo ikke nok at give den kinesiske regering „alle rimelige garantier“.

Spørgsmålet er, hvilke garantier man vil give, og det at vise vilje til samarbejde er ikke et spørgsmål alene om den kinesiske folkeregerings vilje til samarbejde, men også om, hvilken vilje til et reelt samarbejde på lige fod vestmagterne er villige til at vise. Man må jo trods alt ikke glemme, at samtidig med at man forhandler i Lake Success om en fredelig bilæggelse af begivenhederne i Korea, og samtidig med at man forlanger, at Kina skal vise vilje til samarbejde, bifinder der sig direkte fremmede tropper på kinesisk jord, idet der jo i dette øjeblik befinder sig amerikanske tropper på den kinesiske ø Taiwan.

Og når man tilbyder den kinesiske folke-republik garantier, må man ikke fortænke den kinesiske regering i, at den forlanger faktiske garantier. Det er jo belært af bitre erfaringer, at Kinas repræsentant, general Wu, sagde: vi kinesere er vant til at lytte til ord, men også til at se på kendsgerninger. De magter, der i øjeblikket forhandles med, er bl. a. det USA, som siden 1946 har ofret 6 000 mill. dollars på krigsmateriel og direkte støtte til et fascistisk styre som Chiang Kai-Sheks. Man kan i så henseende blot henvise til den hvidbog, som er udgivet af det amerikanske udenrigsministerium om dette spørgsmål. Når det er således, at der nu, medens der forhandles direkte, står amerikanske tropper på Kinas jord, er det ikke at undres over, at Kina forlanger disse tropper fjernet, inden man går ind i realitetsforhandlinger. Man må da huske, at den kinesiske folkerepublik ikke er nogen ringe stat, men med sine 475 millioner indbyggere er en af verdens stormagter, som virkelig har vist sin styrke.

Jeg spurgte, om man tog afstand fra den politik, som USA har ført i det fjerne Østen og bl. a. i Korea i øjeblikket, og jeg spurgte ligesom det ærede medlem hr. Aksel Larsen i sin henvendelse, om regeringen ville tage afstand fra brug af atombomben. Den højtærede udenrigsminister svarede, at selvfølgelig ville alle mennesker tage afstand fra atombomben, men han svarede videre, at det var ikke selve atombomben, som var truslen, men det, som var truslen, og det, der var faren, og det, som kunne gøre det nødvendigt at bruge atombomben, var tilstedeværelsen af aggression. Men spørgsmålet er: Hvem bestemmer, om der er tilstedeværelse af aggression? Hvilke kræfter bedømmer det? Skal det være en virkelig upartisk afgørelse, hvor alle interesserede parter bliver deltagere, eller skal det blot afgøres af USA og de magter, som i De Forenede Nationer støtter USA? Netop